

[Dorte Bennedsen]

Det er selvsagt, at i et kompromis som det, forhandlingsresultatet er udtryk for, kan man ikke være lige begejstret for alle enkeltheder. Således havde det nok været rimeligere, at der ikke havde fundet en forhøjelse af mælkepriserne sted, så længe vi fortsat er belastet af en alt for stor produktion. Når det oven i købet sker samtidig med en nedsættelse af medansvarsafgiften fra 1,5 pct. til 0,5 pct. og en udskydelse af beslutningen om en eventuel suspension af interventionsopkøb for skummetmælkspulver, kan man befrygte, at forslaget ikke på dette område vil have en tilstrækkelig dæmpende virkning på produktionen.

Til gengæld må man på den positive side notere sig, at der er truffet foranstaltninger til fremme af afsætningen af mælkeoverskuddet, herunder bl. a. et aldeles fortrinligt skolemælksprogram, endnu et udtryk for, at man er ved at blive klar over, at overskudsproduktioner bør komme Fællesskabets egne borgere til gode, således som det også var tilfældet med smørret i den forgange vinter.

Sidst, men unægtelig ikke mindst indebærer prispakken i år kun en prisstigning på 2,2 pct., hvilket er overordentlig vigtigt, dels fordi der derved ikke animeres til yderligere overskudsproduktion, dels fordi det kun fører til meget moderate stigninger i forbrugerpriserne i et Europa, som i forvejen er ramt af økonomiske problemer.

Når det nu konstateres, at prisforhandlingerne endte med en forhøjelse på 2,2 pct. i forhold til 1977-priserne, skal det - ikke mindst i lyset af de bemærkninger, der kom fra fremskridtspartiets ordfører - understreges, at der for de danske landbrugsproducenter er tale om en prisforhøjelse i forhold til 1977, der reelt er væsentligt højere, nemlig på 7,8 pct. Det skyldes, at Danmark ved devalueringen af den danske krone i august 1977 også devaluerede den grønne krone, sådan som det også er sket ved tidligere devalueringer, og derved blev der en økonomisk fordel for de danske landbrugsproducenter.

Alt i alt må man om forhandlingsresultatet sige, at det med sin afdæmpning af prisstigningerne og med sine foranstaltninger til en begyndende løsning af de grundlæggende problemer i EFs landbrugspolitik er et første skridt til at bane vej for en bredere forståelse for den landbrugspolitik, som vi vel alle, båd-

de forbrugere og producenter, er interesserede i kommer til at virke efter sin målsætning.

Ove Jensen (FP):

Fru Dorte Bennedsen var nærmest fornærmet over, at folketinget i dag skal bruge tid på at drøfte de priser, landmændene opnår for deres produkter. Fru Dorte Bennedsens udtalelser er nok desværre karakteristiske for en stor del af folketingets medlemmer. Man interesserer sig meget lidt for de erhverv, vi alle sammen skal leve af, og det er nok en af årsagerne til, at det står så dårligt til herhjemme med hensyn til både valutaforholdet og beskæftigelsen.

Landbrugsministeren har tidligere været beskæftiget inden for bankvæsenet og burde derfor, i hvert fald på dette tidspunkt, have haft en vis indsigt i økonomiske forhold. Men når man vurderer det resultat, landbrugsministeren har opnået ved landbrugsprisforhandlingerne i Bruxelles, er der meget, der tyder på, at landbrugsministeren nu har været politiker i så mange år, at han har glemt alt om, hvad han engang lærte i banken, for det er en rigtig dårlig forretning, landbrugsministeren har afsluttet i Bruxelles, både for de danske landmænd og set ud fra en nationaløkonomisk betragtning for det danske samfund som helhed.

Det er indlysende, at et land, der for det første er selvforsynende med fødevarer og derudover kan eksportere ca. $\frac{3}{4}$ af hele sin landbrugsproduktion, må være interesseret i den højest mulige pris for sine eksportvarer.

Landbrugsministeren er sikkert bekendt med, at vores betalingsbalance ikke har det alt for godt i øjeblikket. Landbruget er et af de erhverv, der har mulighed for at bedre på dette forhold, men det forudsætter naturligvis, at produktions- og afsætningsvilkår ikke bliver ødelagt fra politisk side, som det her er sket.

Hvis vi var i den situation, at vi i stedet for at skylde over 50 mia. kr. væk til udlandet havde et tilsvarende beløb til gode, kunne vi måske tillade os at se stort på, hvad vi fik for vore eksportprodukter. Men sådan er forholdet jo ikke, og derfor er det meget utilfredsstillende, at landbrugsministeren ikke har opnået et bedre forhandlingsresultat i Bruxelles.